

Joulumuistot

Meillä jokaisella on muistoja elämämme eri jouluisista. On muistoja, joita haluamme vaalia, ja muistoja, jotka haluaisimme unohtaa. Hyvät muistot kannattelevat elämässä eteen tulevien vaikeuksien yli.

Valtaosa suomalaisista lapsista voi hyvin ja elää tasapainoista elämää. Valitettavasti kaikilla ei mene yhtä hyvin. Viime vuosina lastensuojelun tarve on huolestuttavasti lisääntynyt. Eniten ovat lisääntyneet murrosikäisten lasten huostaanotot ja nuorten aikuisten mielenterveysongelmat. Lastensuojelun sosiaalityön asiakkaana ja avoimuusohjelmien tukitoimien piirissä on yhteensä noin 67 000 lasta ja nuorta.

Lapsen hoitaminen ja kasvattaminen ovat vaativia tehtäviä. Erityisesti niissä perheissä, joissa vaikeudet kasaantuvat, on erittäin suuri riski, ettei lapsista jakseta pitää huolta. Myös työelämän vaatimukset kuluttavat vanhempia ja liian monet lapset jäävät kasvuvaiheissa yksin.

Lasten murheet ovat myös meidän aikuisten murheita.

Sosiaali- ja terveysalan ammattilaiset tekevät parhaansa. Varhainen tuki, psykososiaalisen erityisosaamisen vieminen kotiin, päivähoitoon, kouluun sekä äitiys- ja lastenneuvoloihin on vaikuttavaa ehkäisevää työtä, joka kantaa hedelmää.

Ammattilaisten apu on välttämätöntä, mutta he eivät yksin pysty auttamaan kaikkia ahdingossa olevia.

Meitä jokaista, asemastamme ja ammatistamme riippumatta, tarvitaan reagoimaan lasten hätään. Näin synnyttämme muistoja, jotka kantavat niin auttajaa kuin autettavaakin.

Runoilija Maaria Leinosen runossa ”Hemmon kirjeitä Jumalalle tahi joulupukille” tuodaan erinomaisesti esiin lapsen näkökulma:

*”Isona haluan olla pressa tai maaherra, joka saa sanoa mitä muut tekee.
Ja minä annan rakentaa vain sellaisia kaupunkeja ja kyliä,
joissa on kaikilla ihan oma koti ja oma isä ja äiti kaikilla lapsilla.
Eikä niissä ole yhtään viinakauppaa. Eikä kukaan lyö lapsia,
eikä tartte olla lastenkoteja, eikä poliiseja tartte olla, kun kukaan ei tee pahaa.
Ja siellä on paljon puita, joihin lapset saa kiivetä,
muttei saa taittaa oksia lasten lyömiseen, kukiksi vain.
Ja äidit pitää lapsia sylissä, ja isät taluttaa kädestä pieniä poikia ja isompiakin pimeässä.
Eikä kenenkään äidin eikä lapsen tartte itkeä. Ei kenenkään. Eikä kukaan näe pahoja unia.
Toivoo Hemmo kymmenen vuotta.”*

Näihin Hemmon ajatuksiin meistä jokainen on varmasti valmis yhtymään. Jokainen lapsi on huolenpidon ja rakkauden arvioinen. Pienikin huomionsoitto antaa saajalleen tunteen arvostuksesta ja joulun perimmäisestä sanomasta. Jokainen kaunis sana tai lahja voi olla juuri se muisto, joka kantaa elämässä eteenpäin.

Hyvää joulumieltä toivottaen,

Paula Risikko,
peruspalveluministeri